

ἠθικὴν ταύτην ἐξαχρεῖωσιν ἰδιαζόντως τῆς νεολαίας, ἐφ' ἧς θὰ ἠδυναμέθα νὰ στηρίζωμεν τὰς γλυκυτέρας καὶ χρηστοτέρας ἐλπίδας τοῦ μέλλοντος τῆς φυλῆς μας, ἀλλὰ καὶ διαλαλοῦμεν τὴν ἀδυναμίαν μας καὶ ἀνομολογοῦμεν τὴν ἀνικανότητά μας, ὅπως δεόντως χαρακτηρίσωμεν καὶ προσηκόντως καυτηριάσωμεν, ἀποβλέποντες πάντοτε εἰς τὴν ἠθικὴν των ὠφέλειαν, τοὺς διοργανοῦντας τὰς τοιαύτας χοροεπερίδας καὶ φοιτῶντας εἰς τοιαῦτα κέντρα ἠθικῆς παραλυσίας, ἔστιν ὅτε καὶ ἀνεπανορθώτου ἠθικῆς χρεωκοπίας.

Μόνον εἰς Χρυσόστομος Ἰωάννης ὁ διαπρεπέστερος καὶ ὑπεροχώτερος ἀνὰ μέσων τῶν αἰώνων ρήτωρ τῆς Ἐκκλησίας μας, μόνον ἐκεῖνος μετὰ τὴν ἰδιαζούσαν εἰς αὐτὸν ρητορικὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ δριμύτητα καὶ καυστικότητα, θὰ ἠδύνατο καταλλήλως νὰ ἐλεεινολογήσῃ καὶ πρεπόντως νὰ στιγματίσῃ ἀλλ' ἐπὶ τέλους καὶ τοὺς ἡγερανοῦς του νὰ ἐξαπολύσῃ κατὰ τῶν ἀναιδῶν καὶ ἀκολάστων τούτων χορομανῶν, γυναικῶν τε καὶ ἀνδρῶν, τῶν διαφθειρόντων τὰ πατριάρχαια ἡμῶν ἡθῆ καὶ ἔθιμα ἑλληνικὰ καὶ χριστιανικὰ καὶ ἱεραρχικὰ τῶν ἐπιζητούντων τὴν ἐκφύλισιν τῶν κοινωνιῶν καὶ τὴν κτηνώδη τῆς ἀνθρωπότητος συναγελασμόν.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐπειδὴ πολλαχόθεν ἐρωτώμεθα περὶ τοῦ τίς ἡ σχέσης ἡμῶν πρὸς τὸ περιοδικὸν «Ἀπόστολος Ἰωάννης» ἀναγκαζόμεθα ἅπασ διαπαντός νὰ δηλώσωμεν τὰ ἑξῆς: Τὸ περιοδικὸν ἐξεδόθη παρ' ἡμῶν καὶ παρεχωρήθη εἰς τὸν Σύλλογον Ο. Χ. Ε. Ν. Πατρῶν καὶ θὰ ἀνήκῃ εἰς αὐτὸν ἐφ' ὅσον οὗτος ἱπολιτεύεται συμφώνως πρὸς τὰς ὑγιεῖς Χριστιανικὰς ἀρχάς. Τοῦτο ἐγένετο ἀφ' ἑνὸς μὲν πρὸς ἀνάδειξιν τοῦ συλλόγου καὶ ἐμφύχωσιν τῶν ἀποτελούντων τοῦτον μελῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ πρὸς ἀποφυγὴν ἐνδεχομένων μομφῶν ἐπὶ χρηματολογίᾳ. Ἐν περιπτώσει διαλύσεως ἢ παραστρατήσεως ἐπανερχεται εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν μου, ἢ δὲ χρηματικὴ τοῦ περιουσία εἰς τι φιλανθρωπικὸν κατάστημα. Καὶ οὕτω καθίσταται δῆλον ὅτι ἐγὼ ἀνέλαβον ὅλας τὰς εὐθύναις χωρὶς οὐδὲν ὄφελος, ὃ δὲ Σύλλογος θὰ καρποῦται τὰ ἐνδεχόμενα ὄφελῃ.

Ἰεροῦς ΘΩΜ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΦΙΛΟΣ ΜΑΣ

Μέσα εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ὑλιστικότητος, εἰς τὴν ὁποῖαν ζῶμεν, φαίνεται πολὺ παρωχημένης ἐποχῆς ἡ ἐκλογή θέματος περὶ φίλου καὶ φιλίας. Ἐν τούτοις οὐδεὶς δύναται νὰ μᾶς βεβαιώσῃ θετικῶς, ὅτι δὲν ποθεῖ διακαῶς τὴν ἀπόκτησιν ἐνὸς φίλου, ἀλλὰ φίλου ὡς τὸν ὠνειροπόλησε τέλειον, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τὸ στήριγμα τῆς ζωῆς του, ἐν τῇ καταφόρτῳ ἐκ βασάνων σταδιοδρομίᾳ του. "Οἱ ποθοῦμεν ἕνα τοιοῦτον, ἀλλὰ τὴν ἐκλογὴν μας θὰ τὴν κάμωμεν ἐκ τοῦ περιβάλλοντος, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς δώσῃ ὡς τοιοῦτον, ἢ ἕνα τέκνον τοῦ Θεοῦ, ἢ ὅπερ καὶ τὸ συνηθέστερον ἕνα τέκνον τοῦ πονηροῦ. Δὲν θὰ παύσωμεν, ἐν τούτοις, νὰ λέγωμεν, ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ καλλήτερα πράγματα, ποῦ θὰ ἐζητοῦμεν παρὰ τοῦ Θεοῦ ὡς εὐλογίαν, θὰ ἦτο ἡ καρδία ἐνὸς φίλου.

"Οστις ἀνέγνωσε τὴν Ἱστορίαν τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἠσθάνθῃ βαθεῖαν συγκίνησιν ἐκ τῆς φιλίας τοῦ Δαυὶδ καὶ τοῦ Ἰωνάθαν, τοῦ Δάμωνος καὶ τοῦ Φυντίου. Ἡ μακρὰ φιλία, προσώπων συνδεθέντων ἀπὸ πολλοῦ, ἐμφανίζει χαρακτῆρα ἰδιαίτερας ἐντελῶς λεπτότητος καὶ τρυφερότητος. Ἀναπαύονται ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἑτέρου μὲ ἐμπιστοσύνην ἀπόλυτον, οἱ δὲ τρόποι των καὶ αἱ ἐκφράσεις των εἶναι ἀληθῶς ἀξιοθαύμαστος. "Όταν δὲ ὁμιλῇ ὁ εἰς περὶ τοῦ φίλου του, ἀνέρχεται εἰς σφαίρας πολὺ ὑψηλάς.

Ἀλλὰ διὰ νὰ συμβῇ τοῦτο, πρέπει νὰ ἦναι τις πεπεισμένος ἐντελῶς περὶ τῆς ἐντιμότητος, τῆς εὐθύτητος καὶ τῆς ἀξιοπιστίας ἐκείνου, περὶ τοῦ ὁποῖου ὁμιλεῖ καὶ νὰ γνωρίζῃ ὅτι οὗτος ἐνδιαφέρεται τόσον εἰς τὴν χαρὰν καὶ εἰς τὴν λύπην του, ὅσον καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν του. Τὸ χαίρειν μετὰ χαιρόντων, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τοῦ Ἀπ. Παύλου καὶ τὸ κλαίειν μετὰ κλαιόντων ἀποτελεῖ μίαν σοβαρὰν ἐκδήλωσιν φιλικῶν αἰσθημάτων. Καὶ δὲν συγχαίρει καὶ συμπάσχει μόνον μετὰ τοῦ φίλου του ὁ φίλος, ἀλλὰ μετὰ στοργικῆς μερίμνης προφυλάσσει αὐτὸν ὡς τὸ ἕτερον «Ἐγώ του». Διότι εἶναι ὁ φίλος τοῦ ὁποῖου ἡ φιλία προχωροῦσα ἀναπληροῖ τὸ κενὸν τῆς καρδίας μας, τὸ ὁποῖον ἐζήτηι κάτι. Διότι εἶναι ὁ φίλος, ὁ ὁποῖος εἶναι πάντα ἐτοιμὸς νὰ παρέχῃ προθύμως τὰς ὑπηρεσίας του, τὴν ὑπο-

στήριξίν του, τὰς ἐκδουλεύσεις του, ὁ ὁποῖος με τὴν λεπτότητα ζητεῖ νὰ διορθώσῃ τὰ σφάλματά μας.

Ἄν ὁ Θεὸς σὰς ἔδωσῃ, ἀγαπητοί μου, τοιοῦτον φίλον, ἀγαπάτε αὐτὸν δι' ὅλων τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς σας· διότι ἡ ἀξία του ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ τὴν ἀξίαν τῶν μαργαριτῶν. (Παροιμίαι Σολομ.).

Ἄλλ' ἐὰν ἡ φιλία σὰς προσεφέρθῃ εἰς ἐποχὴν χαλεπῶν δοκιμασιῶν· ἐὰν ἡ φρόνησις τοῦ φίλου σας σὰς ὠδήγησεν εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν δὲν ἐγνωρίζετε ποῦ νὰ στραφῆτε· ἐὰν οἱ καλοί του λόγοι σὰς ἐνέπνευσαν θάρρος, ὑπομονὴν, ἐγκαρτέρησιν, ἐν ᾧ εἴσθε ἀποτεθαρριμένοι· ἐὰν, εἰς κρίσιμόν τινα στιγμὴν τῆς ζωῆς σας, σὰς ἐνέπνευσε εἰς ἠθικὴν ζωὴν ἢ μὴ καὶ εἰς ὑλικὴν τοιαύτην, εἶναι δυνατόν νὰ μὴ αἰσθάνησθε ἑαυτοὺς διὰ παντὸς συνδεδεμένους μετ' αὐτοῦ, διὰ τῶν ἰδεσμῶν μιᾶς βαθεΐας εὐγνωμοσύνης; Εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ὁμολογήσητε, ὅτι πρὸς χάριν του δὲν θὰ σὰς στοιχίσῃ οὐδὲ μία θυσία; καὶ νὰ μὴ νομίζητε, ὅτι πᾶν ὅ,τι κάμνετε δι' αὐτὸν εἶναι μία τέρψις καὶ ὄχι θυσία; Τὸ ὄνομά του δὲν θὰ ἦναι χαραγμένον εἰς τὸ βᾶθος τῆς καρδίας σας μετὰ τοὺς φωτεινότερους χαρακτῆρας;

Ο ΑΛΗΘΗΣ ΦΙΛΟΣ

Βεβαίως, ὅλα τὰ ἀνωτέρω εἶναι πραγματικά καὶ εὐλόγως. Ἡμεῖς ὅμως, οἱ ὁποῖοι τόσον εὐκόλως συγκινούμεθα ἐκ τῆς ἀφοσιώσεως τῶν ὁμοίων μας, ποσάκις συλλογιζόμεθα Ἐκεῖνον, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου πᾶσα ἀνθρωπίνη φιλία καὶ ἀγάπη δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰμὴ ἀσθενὴς τις ἀνταύγεια; Ποσάκις συλλογιζόμεθα Ἐκεῖνον, τοῦ ὁποῖου ἡ τρυφερότης, ἡ σοφία, ἡ δύναμις, ἡ συμπάθεια εἶναι ἄνευ ὁρίων, διότι αὐτὸς εἶναι ἄπειρος; Δὲν ἐβάστασε Αὐτὸς τὰς ἀδυναμίας ἡμῶν; Δὲν ἔφερεν Αὐτὸς τοὺς πόνους ἡμῶν; Τὸ θεῖον του Οὐὸς δὲν εἶναι πάντοτε σκυμμένον διὰ νὰ ἀκούῃ καὶ τὸν παραμικρότερόν μας ἀναστεναγμόν; Δὲν κατοπτεῖται ὁ ὀφθαλμὸς του πάντοτε καὶ τὴν μικροτέραν ἀνάγκην μας; Δὲν εἶναι πάντοτε ἡ χεὶρ Του ἐτοίμη νὰ μᾶς ἀνεγείρῃ, ὅταν πίπτωμεν, νὰ μᾶς προστατεύῃ εἰς τὰς δυσκολίας μας, καὶ νὰ μᾶς ὑπερασπίσῃ εἰς τοὺς κινδύνους μας; Δὲν εἶναι τέλος ἡ καρδιά Του πάντοτε ἐτοίμη εἰς τὸ νὰ δέχηται τοὺς πόθους μας μετὰ τοιαύ-

της οτοργῆς, ὡς ἐὰν αἱ ταπειναὶ ὑποθέσεις μας ἦσαν αἱ μόναι περὶ τῶν ὁποίων θὰ εἶχεν ἄσχοληθῆ;

Διὰ τί λοιπὸν νὰ τὸν κρατῶμεν εἰς ἀπόστασιν, τὸν Κάλλιστόν μας Αὐτὸν φίλον, λέγοντες Αὐτῷ μόνον «Κύριε, Κύριε» ἀντὶ νὰ παραχωρήσωμεν Αὐτῷ θέσιν ἐν τῇ καρδίᾳ μας καὶ τὴν γλυκεῖαν τοῦ φίλου ὀνομασίαν;

Ἄλλ' ἀρμόζει εἰς ἡμᾶς νὰ προχωρῶμεν μέχρι τοῦ σημείου τούτου καὶ νὰ ἀποκαλῶμεν δι' ὀνόματος τόσον οἰκογενειακοῦ καὶ τόσον γλυκέως Ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται ἐπίσης Ἰεχωβά, ὁ Βασιλεὺς τῶν Βασιλευόντων καὶ Κύριος τῶν Κυριευόντων; Ἄς ἐνθυμηθῶμεν ἐν τούτοις τοὺς λόγους τοῦ ὁποῖου ὁ Ἰδιος εἶπε: «Ἄλζαρός ὁ φίλος ἡμῶν ἐκοιμήθη». Ἄς ἐνθυμηθῶμεν προσέτι, ὅτι, ὁμιλῶν πρὸς τοὺς μαθητάς του ἀνθρώπους, ὡς ἡμεῖς, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκατελέγετο ἕνας Θωμᾶς, ὁ ὁποῖος ἀμφέβαλλε περὶ αὐτοῦ, ἕνας Πέτρος, ὅστις τὸν ἠρνήθη τρεῖς φορές ἐν μιᾷ νυκτί, καὶ ἕνας Ἰούδας, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπώλησεν ἀντὶ τριάκοντα ἀργυρίων. «Δὲν ἴσασ ὀνομάζω δούλους, εἶπε, ἀλλὰ σὰς ὀνομάζω φίλους μου.» Δὲν πρέπει δὲ νὰ λησμονήσωμεν, ὅτι ὅταν ἔζη ἐπὶ τῆς γῆς, τὸν ὀνόμαζον οἱ ἄνθρωποι «τελωνῶν φίλον καὶ ἀμαρτωλῶν» καὶ ἤδη δέ, ὅτε ζῆ ἐν τῷ Οὐρανῷ ἐξακολουθεῖ νὰ ἦναι ὁ φίλος πάντων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦν εἰλικρινῶς τὴν φιλίαν Του.

(Ἔπεται συνέχεια)

† Ὁ Μητροπολίτης Ἡλείας ΑΝΤΩΝΙΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΙ ΔΩΡΗΤΑΙ

Ἀδελφοὶ Καρτσούνη δραχ. 100, Ἱερεὺς Θ. Παπαγιαννόπουλος δρ. 50, Ἀνδρ. Παπαγεωργακόπουλος δρ. 50, Χαραλαμπίδου καὶ Ἀθανασίου δρ. 50, Ἀδελφοὶ Κούρη δρ. 50, Περ. Σταυροπούλου καὶ Σία δρ. 50, Τσουνῆς καὶ Σία δρ. 50, Κ. Παναγιώπουλος δρ. 50, Ἀνδριόπουλος καὶ Παναγιωτόπουλος δραχ. 50, Παπαχρήστου καὶ Παρίσης δρ. 50, Κ. Βακρόπουλος δρ. 35, Ἀδελφοὶ Τσακούνη δρ. 25, Ὁθων Γιαννακόπουλος δρ. 25, Ἀθ. Ζούβελος δρ. 25, Ν. Μόσχος δρ. 25, Γ. Ἀναστασόπουλος, δραχ. 25, Ἀρ. Εὐαγγελόπουλος δραχ. 20.

ΕΠΕΙΔΗ εἰς τὴν ἀρχὴν παρετηρήθη ποιά τις ἀταξία ἐν τῇ διανομῇ τοῦ φύλλου (ὡς εἰς ὅλα τὰ φύλλα κατ' ἀρχὰς συμβαίνει) παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ νὰ μᾶς ζητήσουν τὰ τυχόν ἐλλείποντα φύλλα των καὶ νὰ μᾶς συγχωρήσουν.